

De ce ar trebui ca Terapia familială să ia în considerare principiile Zen-Budismului?

Phoebe Prosky

Asistent social clinician în domeniul sănătății mentale, Maine

„Compasiunea este, în esență, recunoașterea faptului că toți și tot este o reflectare a tuturor și a totului.” (Mingyur Rinpoche 2007, p. 174)

În această lucrare vom evidenția raționamentul de luare în considerație a gândirii Zen pentru evoluția domeniului terapiei familiale și vom discuta rezonanța dintre aceste două părți ale cunoașterii în termeni de teorie, practică și modul în care gândirea Zen lărgeste înțelegerea noastră sistemică actuală.

Natura în mod necesar sistemică a terapiei de familie rezonază cu sensul profund al interconectivității care stă la baza gândirii Zen-Budiste. În multe locuri, acești puțin probabili tovarăși întăresc descoperirile celuilalt. Dar aici este ceva mai mult. În gândirea Zen concepția se extinde dincolo de paralelele actuale cu terapia familială de-a lungul liniilor care deschid calea pentru expansiunea gândirii sistemice într-o nouă dimensiune – o dimensiune care să cuprindă natura conștiinței terapeutului și clientului deopotrivă – o dimensiune care să cuprindă starea de compasiune, care să decurgă direct din ideea interconectivității.

Ce este un diagnostic? Despre „Autism” în terapia de cuplu

Lieven Migerode

Psiholog clinician, terapeut familial și de cuplu,

Centrul de terapie de cuplu, familială și a tulburărilor sexuale, Spitalul Universitar, Leuven

Terapeuții se confruntă cu sensul influenței diagnostice. Acest articol discută despre diagnostic ca o construcție socială. O atenție deosebită este acordată diagnosticului spectrului tulburării autiste. Construcția socială a sensului și rolului comunității aici, oferă un cadru pentru a înțelege puterea „diagnosticului” în terapie. Rolul central al comunității este transmis în două moduri. În primul rând, ca o comunitate lingvistică, o comunitate în care sensul trăiește și prosperă. În al doilea rând, o comunitate este văzută ca grupul din care cineva aparține. Un diagnostic poate oferi celor care sunt excluși un mod de a aparține. Această înțelegere a diagnosticului permite o mai mare libertate în crearea sensurilor alternative în terapie, de exemplu în terapia de cuplu. Același lucru este spus de două ori: bucăți dintr-un metalog combinat cu text obișnuit.

Etică fluidă – psihoterapia într-o perioadă de incertitudine

Zygmunt Bauman¹, Paolo Bertrando², Helga Hanks³

1. Profesor emerit de sociologie, Universitatea din Leeds, Marea Britanie

2. Director, Centrul Episteme, Torino, Italia

3. Consultant psiholog clinician și terapeut sistemic, Leeds, Marea Britanie

Modificările societății de-a lungul timpului și până în secolul 20 și 21 au fost substanțiale. Interviuul cu Bauman reflectă aspecte specifice referitoare la interesul etic pentru psihoterapeutul care lucrează în secolul 21.

Profesorul Zygmunt Bauman, sociolog eminent, a fost de acord să fie intervievat de Paolo Bertrando și Helga Hanks în prima parte a anului 2009. Tema interviului s-a axat pe întrebarea referitoare la ceea ce crede Bauman despre psihoterapie și, în special, care este perspectiva lui față de „etica psihoterapiei”. El a extrapolat care ar fi grijile clienților în terapie din ziua de azi și modul în care generațiile, începând cu cel de-al Doilea Război Mondial, pot fi identificate în grupuri distincte. Acest lucru a devenit tema centrală a interviului, în care teoria lui Bauman despre ceea ce el numește „Vremuri fluide – trăind într-o perioadă nesigură” ne-a oferit ideea de a pune întrebarea referitoare la psihoterapie și rolul ei în societatea contemporană.

O prezentare a interviului a asigurat deschiderea conferinței internaționale *Psihoterapia ca etică: responsabilitatea postmodernă în practica clinică*, sponsorizat de *Episteme* (Centro di Psicoterapia Sistemica), Torino, Italia, octombrie, 2009.

Etica postmodernă psihoterapeutică: Responsabilitate relațională în practică¹

Dr. Sheila McNamee

Departamentul de Comunicare, Universitatea din New Hampshire, SUA

Este clar că etica nu poate fi formulată (Wittgenstein).

Domeniul psihoterapiei (ca și cele mai multe domenii profesionale) a fost încărcat cu o preocupare față de acțiunea etică, unde „acțiunea etică” în general induce „a face lucrul corect”. Totuși, atunci când operăm dintr-o sensibilitate postmodernă – o lume care acceptă incertitudinea ca opusă certitudinii, schimbarea continuă ca opusă stabilității, și contingentele locale / istorice / culturale mai degrabă decât legile universale – a răspunde la întrebarea ce se regăsește ca și etică practică necesită o focusare complet diferită a atenției.

În mod tradițional, se crede că putem aprecia indivizii și acțiunile lor, făcând astfel evaluări asupra oportunității sau calității etice ale acestor acțiuni. Criteriile de acțiune etică într-o orientare tradițională se presupun a fi susținute empiric și aplicabile de-a lungul contextului. În postmodernism, totuși, ne modificăm atenția în două moduri: (1) de la a crede că ar putea exista un set unitar, uniform, de criterii pentru evaluarea eticii oricărei acțiuni specifice și (2) de la a ne centra pe indivizi și acțiunile lor la a ne centra asupra proceselor de relație. Aceste modificări necesită să abordăm problema acțiunii etice într-o manieră diferită.

¹ O versiune acestui articol a fost prezentată în cadrul Conferinței Internaționale *Psychotherapy as Ethics: Postmodern Responsibility in Clinical Practice*, sponsorizată de către *Episteme* (Centro di Psicoterapia Sistemica), Turino, Italia, Octombrie, 2009.

Lecții din cercetare cu privire la etica psihoterapeutică

Peter Stratton

Profesor Terapie Familială, Universitatea Leeds, UK

Cercetarea reprezintă o cultură bogată, iar pentru unii terapeuți o cultura străină. Ca și orice altă cultură este una pe care o putem respecta și învăța de la ea. În mod particular, cercetarea a acordat o atenție substanțială practicii etice de-a lungul multor decenii. Implicarea în lumea cercetării este considerată ca o cerință etică a terapeuților, la fel ca și o necesitate strategică pentru obiectivul etic de a menține psihoterapia disponibilă pentru cei care au nevoie de ea.

Cu referire la cercetare sunt considerate două aspecte ale învățării etice. Primul are în vedere în ce măsură practica etică necesită a ști dacă terapia este eficientă, inutilă, sau în mod activ dăunătoare. Cercetarea poate informa cu privire la eficacitatea aspectelor terapiei. Mai exact poate indica atunci când un aspect al terapiei este ineficient sau dăunător, astfel încât este lipsit de etică pentru a continua. În al doilea rând, într-un sens mai larg, terapeuții pot învăța din modul în care cercetătorii au tratat o varietate de probleme etice. Considerente etice obișnuite în cercetare sunt revizuite acolo unde pot avea implicații pentru etica psihoterapeutică. În final, o luare în considerare a eticii terapiei dezvoltate prin lentilele cercetării etice este utilizată pentru a sugera căi pe care implicarea între lumile terapiei sistemice și cercetare ar putea să fie reciproc avantajoasă.

Terapia Etică: O propunere pentru era postmodernă

Marco Bianciardi* și Paolo Bertrando**

* Director formare, Centrul Episteme, Turin, Italy

** Director, Centrul Episteme, Turin, Italy

Acest articol se referă la problema responsabilității etice în psihoterapie. În ziua de azi, orice terapeut trebuie să respingă în mod conștient iluzia de a fi în măsură să justifice în mod obiectiv alegerile realizate de-a lungul practicii clinice; acest lucru nu duce la abandonarea responsabilității sale etice în practica profesională, ci, dimpotrivă, la asumarea răspunderii depline în ceea ce privește orice se poate întâmpla în procesul terapeutic. Noi credem că responsabilitatea clinică, în ziua de azi, nu ar trebui să fie înțeleasă așa cum a fost înțeleasă în logica clasică: responsabilitatea clinicianului modern ar trebui considerată o responsabilitate de ordin secundar. Terapeutul asumându-și o astfel de responsabilitate înseamnă să devină capabil de a monitoriza o relație din care face parte componentă prin operații de ordin secundar.